

РЕШЕНИЕ

№ 19235

гр. София, 18.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в публично заседание на 30.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златил Чолаков

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **2430** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 24и от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Ш. Й., дата на раждане 05.07.1984 г., гражданство Т., паспорт U., чрез адв. В. Б., срещу Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ, с рег. № 5364р – 124/ 05.01.2026 г., издаден от Зам.директор на дирекция „Миграция“ – МВР – М. Д..

В жалбата се излагат твърдения, за незаконосъобразност на оспорения административен акт като издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалноправните разпоредби. Твърди се, че е налице съществено процесуално нарушение, тъй като отказът е мотивиран със становище на Агенцията по заетостта, което становище е незаконосъобразно. При дадени и изпълнени указания към Агенцията, тя представя отрицателно становище, което според жалбоподателя нарушава чл. 9, чл. 12, чл. 13 и чл. 30 от АПК, както и принципа за защита на оправданите правни очаквания. Според жалбоподателя, в производството не е извършена необходимата преценка и анализ на доказателствата, представени от лицето и дружеството. Иска се отмяна на оспореният акт и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне. Претендират се разности по представен списък.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява, процесуалният представител адв. Б. изпраща писмени доказателства, както и становище по същество.

Ответникът – заместник - директор на Дирекция "Миграция" - МВР, в съдебно заседание не се явява и не се представлява. Чрез процесуалния си представител юрк. К. оспорва жалбата, представя писмена защита, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за

прекомерност за адвокатското възнаграждение.

Административен съд София - град, I-во отделение, 86-ти състав, като взе предвид изложените от страните доводи и становища и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство по издаване на оспорения индивидуален административен акт е образувано по заявление с рег. № 537300-2583/09.09.2025 г по описа на група „Миграция“ - ОДМВР Р. /л.73/. Заявлението е подадено от работодателя на Ш. Й.- търговско дружество „Божан“ ЕООД, на основание чл. 24и от ЗЧРБ, съгласно който „Разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. Към заявлението са приложени следните документи: копие на паспорт на Ш. Й., свидетелство за съдимост, доказателство за осигурено жилище, обосновка на искането, справка декларация за работещите във фирмата работници – граждани на трети страни, наети по трудово правоотношение, справка декларация за средносписъчната численост на наетите по трудово правоотношение български граждани, декларация на работодателя за спазени условия на труд и заплащане, копие на срочен трудов договор, сключен с чужденеца, копие на длъжностна характеристика и обяви от сайт за търсене на работа.

В хода на административното производство е изискано становище от Агенцията по заетостта, която е изпратила до Дирекция „Миграция“ – МВР писмо на 13.10.2025 г., съдържащи конкретни указания за отстраняване на нередовности. С писмо № 536400-94212 от 21.10.2025 г. Дирекция „Миграция“ уведомява работодателя „Божан“ ЕООД за указанията, поставени от Агенцията по заетостта /АЗ/. С писмо рег. № 536400-96334 на 27.10.2025 г. чрез Дирекция „Миграция“ дружеството отговаря на АЗ като представя набор от документи, с които твърди, че са изпълнени указанията на Агенцията.

Н 05.01.2026 г. е издаден обжалваният акт - Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България, рег.№ 5364р-124 от заместник-директора на Дирекция "Миграция"- МВР, който е мотивирал същия с посочените в отрицателното становище на Агенция по заетостта от 11.12.2025 г. обстоятелство, а именно че не са изпълнени указанията на Агенцията за представяне на документи / нова обосновка и нов срочен трудов договор/, тоест че не са налице предпоставките на чл. 24и от ЗЧРБ.

По делото е приета административната преписка. От жалбоподателя са представени и са приети от съда редица писмени доказателства, които следва да докажат изпълнение на указанията на Агенцията по заетостта, както и изпълнение на изискванията на ЗЧРБ. Сред тях са обосновка с конкретизация на длъжността, мотиви за необходимостта, гаранции за труд и социална защита /л. 220/ и нов трудов договор от 24.10.2025 г. с клауза „влиза в сила от датата на пребиваване на работника - чужденеца“ и конкретно място на работа /л. 233/.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от лице, имащо правен интерес, срещу подлежащ на оспорване акт. Ето защо съдът намира, че жалбата е допустима, а по същество е основателна.

Постановеният отказ е издаден от компетентен орган - заместник - директора на Дирекция "Миграция", оправомощен със Заповед №5364з-4651 от 08.10.2015 г. /л.52/ и заповед № 5364з-3306 от 07.12.2022 г./ л.51/. Обжалваният акт е в предвидената от закона писмена форма и съдържа фактически и правни основания.

Съгласно чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. Следователно, за да се издаде Разрешение по чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ, е необходимо кандидатът да отговаря на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и да притежава виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ или разрешение за пребиваване.

В разглеждания случай неправилно е прието от административния орган, че чуждият гражданин не отговаря на изискванията на чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ, тъй като към момента на издаване на оспорения акт, са налице и двете кумулативно изискуеми в тази норма предпоставки. Спорната в настоящия случай предпоставка е, дали чужденецът отговаря на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство. Регулирането на достъпа до пазара на труда на работници – граждани на трети държави, включително извършването на дейност на свободна практика, е уредено в Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност /ЗТМТМ/. Съобразно чл. 15, ал. 1 от с. з., достъп до пазара на труда с Единно разрешение за пребиваване и работа се разрешава от МВР след получено положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенция по заетостта.

Административният орган излага твърдения в обжалвания отказ, че становището на Агенция по заетостта е задължителен елемент от производството по издаване на разрешение за пребиваване и работа от директора на дирекция „Миграция“, поради което липсата на положително становище, какъвто е настоящия случай води до невъзможност за разрешаване на право на пребиваване и работа в Република България на жалбоподателя. В случая, административният орган действа в условията на обвързана компетентност.

Принципно вярно е, че становището на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта обвързва издателя на оспорения акт. Разпоредбата на чл. 15, ал. 1 ЗТМТМ е достатъчно ясна и не дава основание за противоречиво тълкуване. В нея изрично е посочено, че полученото в МВР от изпълнителния директор на Агенция по заетостта писмено становище следва да е положително, поради което при отрицателно становище, МВР не може да издаде исканото разрешение. Това обаче, не означава, че становището на Агенцията по заетостта не може да се контролира. При съдебно оспорване на отказа за издаване на поисканото разрешение, при преценката си относно неговата законосъобразност, съдът контролира и отрицателното становище на АЗ, в случай, че отказът на МВР е обоснован с него, какъвто е настоящия случай.

В конкретния казус, както в административното производство, така и пред настоящия съдебен състав са представени и са приети доказателства, които оборват и опровергават изложените данни, в становището на Агенция по заетостта.

Посоченото в становището на АЗ, че работодателят не е представил всички необходими документи, а именно обосновка и копия от обяви в местни и национални средства за масова информация и интернет за съответните длъжности, както и нов срочен трудов договор с клауза „влиза в сила от датата на получаване на документа за пребиваване на работника - служителя“ се опровергава от представената административна преписка, както и от изпратените от процесуалния представител на жалбоподателя документи, приети по делото като част от събраните от съда доказателства.

Видно от доказателствения материал дружеството „Божан“ ЕООД е изпълнило указанията на Агенцията по заетостта в срок като е представило всички изискани документи, за да може чужденецът да получи разрешение по чл. 24и от ЗЧРБ. Този факт не е взет предвид от Дирекция

„Миграция“ към МВР като органа се мотивира само с отрицателното становище на АЗ, без да установи фактите и обстоятелствата от значение за случая. Обжалваният акт е мотивиран изключително с преписването на становището на АЗ, в което се твърди, че не са представени необходимите документи. Но това становище е неоснователно и незаконосъобразно, тъй като в хода на процеса се доказва, че жалбоподателят е подал нови обосновки и трудови договори за длъжността общ работник, с които е изпълнил дадените му указания. В рамките на указаното му по административното производство, жалбоподателят е представил необходимите документи по форма и съдържание. От съвкупната преценка на доказателствата по делото се установява, че изпратеното отрицателно становище от Агенцията по заетостта не материализира достоверни данни.

Предвид това, съдът приема че при постановяване на процесния административен акт заявителят е отговорял на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство, тъй като е представил всички изискуеми документи по закон.

При издаване на оспорения административен акт, административният орган се е позовал на становището на АЗ, като в нарушение на чл.35 от АПК не е изяснил всички факти и обстоятелства и в този смисъл е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са довели и до материална незаконосъобразност на акта. От изложеното следва, че обжалваният административен акт е издаден при неизяснена фактическа обстановка в нарушение на чл.35 от АПК и съответно издаден в противоречие с материалния закон и неговата цел.

По изложените съображения, съдът приема, че оспореният Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване на Ш. Й. е незаконосъобразен на основание чл. 146, т.3, т.4 и т.5 от АПК, поради което следва да бъде отменен.

Тъй като естеството на спорното правоотношение не позволява съдът да се произнесе по същество, преписката следва да бъде изпратена на ответника за издаване на мотивиран административен акт, с който да се произнесе по подаденото на 09.09.2025 г. заявление с рег. № 537300-2583 за издаване на разрешение за продължително пребиваване, при съобразяване на изложените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в производството разноски, които са своевременно претендирани по представен списък и са в общ размер на 541,40 евро, от които държавна такса в размер на 5,11 евро равностойни на 10 лв., адвокатско възнаграждение в размер на 511,29 евро, равностойни на 1000 лева заплатени в брой и 25 евро за превод на пълномощно. Възражението за прекомерност, направено от ответника в писмените бележки е неоснователно, доколкото същото е определено в минимален размер съгласно Наредба № 1/2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл.173, ал.2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 86-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ, с рег. № 5364р – 124/ 05.01.2026 г., издаден от Зам. директор на дирекция „Миграция“ – МВР – М. Д., с който е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на Ш. Й., дата на раждане 05.07.1984 г., гражданство Т., паспорт № U..

ИЗПРАЩА преписката на Зам. директор на Дирекция „Миграция“ – МВР за ново произнасяне по заявлението на жалбоподателя на Ш. Й. с рег. № 537300-2583/09.09.2025 г. съобразно

задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в решението.
ОСЪЖДА Дирекция "Миграция"-МВР да заплати на Ш. Й. разноси по делото в размер на 541,40 евро.

Решението може да се обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването.

Съдия: